

100.000 *followersa*, a nijednoga prijatelja

Za današnju mladež *followersi* na socijalnim mrežama su postali nešto najbitnije u njihovim životima. Svako – pogotovo cure – se brine kakve nove slike staviti na Instagram, Facebook i ostale mreže i koliko ljudi će njima dati jedan *like* ili komentirati sliku. Više se ne radi o tome što raditi s prijateljima i prijateljicama već kako to podijeliti s ostalim svijetom. Nije više bitno pričati jedni drugima kako je proveden odmor na moru, jer sve mogu sami vidjeti preko interneta. Većina naših *followersa* su neki ljudi koji mogu živjeti u Americi ili Australiji, to nema veze. Nikoga ne zanima je li to dobar prijatelj koji lajka moju sliku ili netko potpuno neznan. Dok je moguće da se osoba osjeća popularna zbog *followersa* nije bitno koliko od njih su pravi prijatelji. Tako da uglavnom mladi imaju 100.000 *followersa*, a pravih prijatelja skoro ni jednoga.

To zvuči veoma tužno, ali još tužnije je da to nitko ne gleda kao problem ili opasnost. Uglavnom svatko to gleda kao normalni dio života. Govori se uvijek kako je bilo lijepo djetinjstvo bez ikakvih tehničkih stvari, a sada nitko ne može tako nešto zamisliti. Kada mi već ovako počinjemo živjeti, onda će sljedeće generacije biti još više obsjednute od tehnike jer one rastu s njom. Djeca možda više neće ni trebati vrtić, možda će samo uzeti laptop u ruke i biti s virtualnim prijateljima u društvu.

Je li to dobro što mi radimo i kako odrastamo? Ja mislim da nije, ovaj stil života već postaje bolestan. Ljutimo se na bivše prijatelje i prijateljice što nisu našu sliku lajkali ili možda čak i podijelili. Želimo imati više *followersa* i lajkova nego drugi i postajemo ljubomorni ako netko drugi dobije lajk od osobe koja se nama sviđa. Tražimo druge ljude i pokušavamo na taj način saznati nešto o njihovim životima u mjesto da se sastanemo i pričamo. Prije što nekoga upoznamo znamo polovinu života, jer je na Facebooku. Nitko više ne dobija šansu predstaviti se sam kakav jest, nego se gleda kakve slike je stavio na Instagram i one govore o njemu. Sada bih rado htjela saznati je li to normalno? Moja baka ne bi rekla da nije, jer ona ništa o tome ne

bi razumjela kada bih joj ispričala. Ali jedan mali dio mladih koji nije fokusiran na to sigurno bi rekao da nije!

Željela bih i nešto dobro o tome svemu kazati, ali se ovako spontano ničega ne mogu sjetiti. Možda i nema ništa toliko dobro o tome što bih moglo da opravda ovu opsjednost o socijalnim mrežama? Možemo se preko njih čuti s prijateljima, jedino što smo to mogli već i godinama prije i bez njih. Moja želja je samo da mlađi od nas ne počnu pozirati za nove slike još dok su u osnovnoj školi, nego da se igraju lutkama i autićima, da imaju djetinjstvo i prave prijatelje na koje i paze da ostanu ti koji jesu. (491 riječi)

Marija Ratković

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: članak

Broj stranic: 2

Ljeto: 2021.

Škola: Trgovačka akademija Željezno – HAK Eisenstadt

Učiteljica: mag.a Angelika Kornfeind

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind

Download: 100.000 followera, a nijednoga prijatelja